

Слика моје традиције

У посебном фолдеру своје душе чувам слике које ми живот значе. Свакодневно их прелиставам, њима се храним и надахњујем, из њих извлачим поуке и тражим путоказе за лавиринт живота. То су слике моје традиције, испуњене најљепшим звуцима, бојама, мирисима и укусима.

На зиду, поред иконе Светог Ђорђа, моје крсне славе, окачене су гусле. Оне су мој Верди и Вивалди, Бетовен и Моцарт. Уз струне овог инструмента сам расла, оне су ми причале о најславнијим догађајима из наше историје.

С њима су моји преци пјевали, туговали, славили, храбрили се, живјели. Мени их је у насљеђе оставио ђед, а ја ћу их, по традицији, оставити својим потомцима.

Као посебну реликвију чувам кошуљу са ошвицама коју ми је бака поклонила, а која је дио црногорске народне ношње, дио моје традиције. Златним везом опточена, очињим видом извезена, у дјевојачкој спреми донесена, за посебне прилике чувана, посебним особама поклањана, у посебним приликама ношена, и данас би била понос свјетских модних писта.

Од мириса моје традиције издвојила бих мирис бакиних гурабија. Златножуте, нарасле, хрскаве, неодољивог укуса, ишаране виљушком, са локумом утиснутим на средини достојне су краљевских гозби, заслужују да се нађу на највећим царским дворовима.

Двије ствари које сматрам највећим вриједностима и бисером су: црногорско гостопримство и црногорско поимање чојства и јунаштва. И највећи непријатељ када посјети црногорског домаћина, биће дочекан пријатељски, смјештен на почасно мјесто за трпезом, у прочеље, угошћен оним најљепшим, што црногорски човјек не даје ни својој дјечи, већ чува за госта. А чојство, оно је увијек изнад јунаштва, јер „јунак чојку коња води“, како нам поручи Марко Миљанов.

Поносна на слике своје традиције, чувам их у скривеном кутку своје душе, његујући смјерност својих бака, поноситих Црногорки, које су биле и остале темељ куће, традиције, Црне Горе.

Софија Милић 1-1

Гимназија „Ганасије Пејатовић“ Пљевља

(Ментор: Бојана Грујић)